

บทที่ 1
บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์เป็นผู้มีอัจฉริยภาพในทางความคิด สามารถค้นคว้าและประดิษฐ์สิ่งต่างๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์ ความเจริญก้าวหน้าที่ปรากฏบนพื้นโลกและจักรวาลล้วนเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่ามนุษย์เป็นผู้ก่อให้เกิดวิวัฒนาการในปัจจุบันเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์เอง จากอดีตถึงปัจจุบันแนวโน้มในการพัฒนาการต่างๆ ปรากฏในรูปแบบของการใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์เพื่อประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมากมาย อาทิเช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ ดาวเทียม โทรศัพท์ วิทยุสื่อสาร ฯลฯ ในด้านการปฏิสัมพันธ์โครงการติดต่อ สื่อสาร มีการพัฒนาโดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูงให้สามารถติดต่อกันได้ง่ายและสะดวกขึ้น จากการใช้คอมพิวเตอร์และคลื่นสัญญาณวิทยุ สามารถประดิษฐ์โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือที่เรียกว่าโทรศัพท์มือถือ ทำให้เกิดความสะดวกในการพกพาเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้อย่างมาก ทั้งยังเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์โดยระยะทางกระทำได้อย่างง่ายดายโดยปราศจากอุปสรรคในเรื่องระยะทาง มนุษย์สามารถรับรู้การเปลี่ยนแปลงจากซีกโลกหนึ่งไปสู่อีกซีกโลกหนึ่งอย่างรวดเร็ว เมื่อประมาณหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมา มีการพัฒนาการทางธุรกิจอย่างกว้างขวาง การเจรจา นัดหมาย แม้กระทั่งการทำสัญญา การเริ่มต้นทางธุรกิจต่างๆ เกิดขึ้นโดยการใช้โทรศัพท์มือถือ เพื่อให้ทัน ต่อโลกและทันต่อเหตุการณ์ ความรวดเร็วและความสะดวกสบายจากการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้คนทั่วโลก รวมทั้งคนไทย โดยเฉพาะนักธุรกิจหันมาให้ความสำคัญกับโทรศัพท์มือถือ จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นอุปกรณ์สำคัญในการดำเนินชีวิตที่จะขาดเสียไม่ได้

สำหรับประเทศไทยการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือใช้โทรศัพท์มือถือได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ความจำเป็นในการครอบครองเป็นเจ้าของและใช้โทรศัพท์มือถือ

มิได้มีอยู่ในแวดวงจำกัดเฉพาะนักธุรกิจเพียงกลุ่มเดียว หากแต่คนทั่วไปก็ได้ถึงเห็นและตระหนักถึงความจำเป็นของโทรศัพท์มือถือด้วยเช่นกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความแพร่หลายของโทรศัพท์มือถือในประเทศไทยมีแนวโน้มที่จะเพิ่มทวีขึ้นไปเรื่อยๆ โดยหลักการใช้โทรศัพท์มือถือผู้ที่เป็นเจ้าของเครื่องโทรศัพท์ต้องดำเนินการซื้อเครื่องจากบริษัทและเสียเงินชำระค่าเช่าใช้บริการคิดเป็นเงินต่อครั้งและระยะเวลาของการใช้ในแต่ละครั้ง ผู้เป็นเจ้าของเครื่องจะได้สิทธิในการเป็นเจ้าของหมายเลขโทรศัพท์ของเครื่องดังกล่าวเพื่อก่อให้เกิดสิทธิในการใช้ แต่จะเห็นได้ว่าการพัฒนาทางเทคโนโลยีมีใช้จำกัดเฉพาะการประดิษฐ์โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือไว้ใช้แต่เฉพาะคนๆเดียวที่มีสิทธิใช้ แต่ยังมีบุคคลที่ดัดแปลงนำเทคโนโลยีต่างๆมาปรับใช้เพื่อลักลอบการใช้คลื่นสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือของผู้มีสิทธิตามกฎหมาย ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาของสังคมไทยจนปัจจุบัน

ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ยังไม่มีความยอมรับว่าเป็นการกระทำความผิดอาญาซึ่งปัญหาในการลักลอบจนและใช้สัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือจากเครื่องของผู้อื่นที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วนำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวโดยมิต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น กรณีนี้ทำให้ผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่โดยชอบด้วยกฎหมายต้องสูญเสียประโยชน์จากการถูกเรียกเงินจากผู้ให้บริการเป็นจำนวนต่อรายการเป็นอันมาก และในทางกลับกันผู้ให้บริการก็ต้องสูญเสียรายได้ไปโดยปริยาย ยิ่งไปกว่านั้นรัฐต้องสูญเสียรายได้จากภาษีอันถูกกำหนดเป็นหนี้สูญอีกด้วย

ลักษณะของการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้เช่าใช้บริการซึ่งเป็นผู้ครอบครองโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือของตนโดยชอบด้วยกฎหมายได้รับความเสียหายและบริษัทเจ้าของสัมปทานก็ได้รับความเสียหายเช่นเดียวกัน แต่ทว่าประเทศไทยก็ยังขาดมาตรการทางกฎหมายในอันที่จะใช้บังคับต่อผู้ลักลอบปรับแต่งสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือและใช้สัญญาณโทรศัพท์ดังกล่าว ซึ่งไม่อาจนำกฎหมายใดๆมาลงโทษผู้กระทำการดังกล่าวได้ แม้พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.2496 ตามมาตรา 6 และ 23 ได้บัญญัติเป็นความผิดฐาน ทำ มี และใช้เครื่องวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต ซึ่งมีโทษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ประกอบกับบทบัญญัติความผิดตามมาตราดังกล่าวมิใช่บทบัญญัติที่ใช้บังคับได้โดยตรงกับการลักลอบปรับแต่งสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือและใช้สัญญาณโทรศัพท์ดังกล่าวแต่อย่างใด จึงเป็นเหตุให้ผู้กระทำการผู้ลักลอบปรับแต่งสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือและใช้สัญญาณโทรศัพท์ดังกล่าวโดยไม่เกรงกลัวและยังมีการกระทำการดังกล่าวมาตลอด นอกจากนี้

ยังมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5354/2539 ได้วินิจฉัยในเรื่องการลักลอบปรับแต่งสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือและใช้สัญญาณโทรศัพท์ดังกล่าวไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ แต่เป็นเพียงการแย่งใช้สัญญาณโทรศัพท์ และได้พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.2498 ผู้เช่าใช้บริการโดยชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งผู้ให้บริการยังต้องรับภาระความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อไปประกอบกับคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีการประชุมเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2539 ณ.ทำเนียบรัฐบาลเสนอให้มีมาตรการเพื่อลงโทษผู้ลักลอบใช้โทรศัพท์มือถือ ในขณะที่เดียวกันกรมไปรษณีย์โทรเลขได้ดำเนินการยกร่างแก้ไขกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายที่นำมาบังคับใช้ยังคงบกพร่องควรที่จะมีการแก้ไขรวมทั้งควรกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่จะสามารถนำมาบังคับใช้ได้อย่างถูกต้องกับปัญหาข้างต้น เพื่อเป็นการปกป้องผลประโยชน์ของ ผู้เช่าใช้บริการโดยชอบด้วยกฎหมายรวมทั้งผู้ให้บริการเพื่อเป็นการลงโทษผู้กระทำการ ดังกล่าวและเพื่อป้องกันมิให้มีผู้กระทำการเช่นว่านั้นแผ่ขยายการกระทำซ้ำอีกในอนาคต

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหาการลักลอบปรับแต่งสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือและใช้สัญญาณโทรศัพท์ดังกล่าวในปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศที่ควบคุมความผิดเกี่ยวกับการลักลอบจูนและใช้สัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือ.
3. เพื่อศึกษาถึงสถานภาพทบัญญัติทางกฎหมายที่จะนำมาใช้ในการปราบปรามการลักลอบจูนและใช้สัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่

3. ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ศึกษาเฉพาะกรณีการลักลอบจูนและใช้สัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์ มือถือในราชอาณาจักรไทยเท่านั้น

4. สมมุติฐานของการศึกษาวิจัย

ปัจจุบันการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลายในขณะที่เดียวกันก็มีการพัฒนาทางเทคโนโลยีเพื่อปรับปรุงรูปแบบตลอดจนลักษณะและวิธีการใช้ให้ทันสมัยกับความต้องการของประชาชนผู้ให้บริการมากที่สุด การพัฒนาทางเทคโนโลยีเหล่านั้นได้นำมาซึ่งการลักลอบจูนและใช้สัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือ เป็นเหตุให้ผู้เป็นเจ้าของโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือต้องเป็นผู้รับผิดชอบชำระค่าบริการสูงขึ้น รวมทั้งผู้ให้บริการต้องสูญเสียรายได้เช่นเดียวกัน แต่การกระทำดังกล่าวศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาฎีกาที่ 5354/2539 ว่าไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ จึงก่อให้เกิดลักษณะการกระทำดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น สมควรศึกษาค้นคว้าเพื่อวิเคราะห์ให้เห็นว่าการกระทำดังกล่าวควรเป็นความผิดอาญาและควรกำหนดมาตรการที่เหมาะสมเพื่อป้องกันปัญหาที่กระทบต่อประชาชนและเป็นภัยต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติต่อไป

5. วิธีการดำเนินการศึกษา

เป็นการวิจัยแบบเอกสาร โดยศึกษาจากพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.2498, ประมวลกฎหมายอาญา, คำพิพากษาฎีกาที่ 5354/2539 และบทความต่างๆของทั้งทางภาครัฐและเอกชน ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ส่งเสริมในการหามาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการลักลอบใช้สัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่
2. ส่งเสริมปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมให้อำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนให้มากขึ้น โดยหามาตรการที่จะช่วยบรรเทาความเสียหายแก่ประชาชน
3. ส่งเสริมมาตรการปรับปรุงเพื่อก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างประชาชนเจ้าหน้าที่ของรัฐในการสอดส่องดูแลการทุจริต

7. บทนิยามศัพท์

1. โทรศัพท์ ในที่นี้หมายถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือ โดยเฉพาะที่ใช้ในประเทศไทย ทั้งนี้จะถือว่าโทรศัพท์ทั้ง 3 คำมีความหมายถึงสิ่งเดียวกันโดยเท่าเทียมกัน ยกเว้นโทรศัพท์แบบไร้สายขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยและบริษัทอื่นที่ได้รับสัมปทานอันมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเพื่อใช้ภายในตัวอาคารสถานที่ ได้แก่ โทรศัพท์อื่นใดที่มีได้ใช้รหัส 01 นำหน้า

2. จูน (TUNE) หมายถึงลักษณะของการปรับแต่งสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือ โดยใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อกำหนดให้เครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือมีคลื่นสัญญาณความถี่ตรงกับเครื่องโทรศัพท์มือถือของผู้ที่ใช้บริการที่ถูกต้องตามกฎหมาย (Legitimate Subscriber) หรือเป็นที่รู้จักกันในหมู่ช่างซ่อมโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือว่า “จูน” โทรศัพท์ ซึ่งตามคำพิพากษาฎีกาที่ 5354/253 ใช้คำว่า “จูนและถือปี่สัญญาณโทรศัพท์”

3. คลื่นสัญญาณโทรศัพท์หมายถึง คลื่นวิทยุคมนาคมที่มีความถี่สูงเป็นคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าและเป็นคลื่นที่ใช้กับโทรศัพท์ตามความหมายในข้อ 1